

Nevykonávání služby pro nemoc po dobu delší než šesti týdnů, jest sice podle § 27 čís. 5 dotčeného zákona důvodem opravňujícím zaměstnavatele k předčasnému propuštění zaměstnance, ovšem jest nutné, aby mezi vznikem propouštěcího důvodu a propuštěním byla časová souvislost a by za propouštěcí důvod nebylo používáno skutečností minulých, o nichž se lze důvodně domnívati, že byly mlčky prominuty. (Viz rozhodnutí čís. 1163 sb. n. s.). Leč v tom, že žalovaná firma teprve 17 dnů po uplynutí lhůty šesti týdnů propustila žalobce dopisy ze dne 21. září 1931, nelze spatřovati vzdání se tohoto propouštěcího důvodu, když žalobce ani do 21. září 1931 práci nenastoupil a byl v té době ještě práce neschopen. Mohla proto žalovaná firma, pokud nemoc žalobcova a jeho neschopnost k práci trvala, tento důvod propuštění uplatniti. Ze zjištění, že žalovaná firma informovala se u obchodní komory o svém oprávnění k propuštění žalobce plyne závěr, že žalovaná firma svým mlčením do dne 21. září 1931 nevzdala se práva k předčasnému propuštění žalobce. Neobstojí ani dovolatelem uplatňovaný důvod právní bezpečnosti, ježto žalovaná firma nečekala s vyslovením propuštění, až se žalobce skutečně úplně uzdraví, nýbrž učinila tak v době, kdy neschopnost jeho k práci ještě trvala. Předčasné propuštění žalobce stalo se právem, a týž nemá nárok na plat za dobu od 4. září 1931 do 17. února 1932. Ale i při tomto stanovisku má nárok na část novoroční remunerace, jež ve výši měsíčního platu 2.880 Kč byla ujednána. Roční remunerace, jež by jinak byla splatná až koncem roku 1931, stala se splatnou okamžikem zrušení služebního poměru, ovšem jen v poměrné výši, podle doby skutečného služebního zaměstnání (§ 16 zák. čís. 20/1910 ř. z.), to jest za dobu od 18. května 1931 do 21. září 1931, tedy za $\frac{1}{3}$ roku (960 Kč). Žalobce sám žádá však jen 900 Kč, jež mu byly dovolacím soudem přirčeny.

Čís. 14112.

Otázku, zda se zaměstnanec stal svým jednáním nehodným důvěry zaměstnavatelovy ve smyslu § 27 čís. 1 zák. o obch. pom., lze řešiti jen s hlediska objektivního podle okolností případu a obecného mínění, nikoliv podle subjektivního mínění zaměstnavatelova.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1935, Rv II 223/34.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhá se žalobce na žalované zaplacení 17.400 Kč jako služného, jež mu prý přísluší do konce výpovědní lhůty, a vydání pojistky, již složil u žalované jako kauci a již mu žalovaná odpírá z důvodu jí přináležejícího penále vydati.

Žalobě bylo vyhověno nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle zjištění nižších soudů propustila žalovaná žalujícího ze svých služeb z toho důvodu, že jí zaslal dopis ze dne 9. ledna 1931, v němž oznámil, že se jeho manželka rozhodla převzít konkurenční obchod H. a jej na vlastní účet vésti. Žalobce zmiňuje se v tomto dopise, že toto

sdělení činí firmě »k vůli pořádku pro její informaci«. Dovolatelka zaujímá stanovisko, že se žalobce tímto dopisem dopustil jednání, jímž se stal nehodným důvěry zaměstnavatelovy, takže měla důležitý důvod k jeho okamžitému propuštění (§ 27 čís. 1 zák. o obchodních pomocnících). Slovy »dopustil-li se jednání« v § 27 čís. 1 dotčeného zákona je vysloveno, že tu musí býti taková činnost aneb opomenutí, pro něž zaměstnanec se stává nehodným důvěry zaměstnavatelovy. Nehodnost nebude lze posuzovati podle zaměstnavatelova subjektivního mínění, nýbrž objektivně, podle okolností případu a obecného mínění. Tyto předpoklady nejsou v souzené věci splněny. Nižší soudy zjistily, že žalobce v době, kdy sporný dopis psal a odeslal, nebyl pro konkurenční podnik činný, ani s konkurencí nevyjednával, a nelze tedy tvrditi, že se žalobce sám dopustil jednání svědčícího o tom, že nedbal oprávněných zaměstnavatelových zájmů, pokud byl jich povinen dbáti podle služební smlouvy. Uvažovati jest dále, že žalobce oznámil žalované jen rozhodnutí své manželky, nikoli své vlastní stanovisko k tomuto jejímu rozhodnutí. Očekával zřejmě vyjádření žalované o tomto sdělení. Dokud žalovaná nezjistila, jak se žalobce zachová k podniku své manželky, neměla důvodu, by ztratila důvěru k němu pro jeho jednání, zejména, když nebylo prokázáno, že žalobce styky své manželky s konkurencí nějak svou činností podporoval nebo schvaloval. Je tudíž opodstatněn závěr, že dopisem tím nezavdal žalobce důvod k okamžitému propuštění, nýbrž, že bylo věcí firmy, aby k tomuto sdělení žalobcovu zaujala stanovisko a případně na něm žádala, aby neudělením souhlasu zabránil konkurenčnímu obchodování své manželky, a teprve kdyby se byl žalobce poté choval takovým způsobem, jímž by umožňoval konkurenční podnik manželčin, mohla firma z toho vyvoditi příslušné důsledky. Propustila-li žalovaná žalobce hned na dotčený dopis, učinila tak předčasně a právem domáhá se tudíž žalobce na ní odškodnění ve smyslu § 29 zákona ze dne 16. ledna 1910 ř. z. č. 20.

Čís. 14113.

I pro obmezení žaloby platí ustanovení § 237 c. ř. s.

Vzdání se žalobního nároku může se státi jen výslovně, nikoliv činem konkludentním.

Z toho, že se žalovaný neohradil proti prohlášení žalobce o obmezení žalobní prosby, nelze ještě usuzovati na jeho souhlas se zpětvzetím žaloby.

Nebylo-li obmezení žalobní prosby dovoleno podle § 237 c. ř. s., nemohl soud tento zákonný předpoklad nahraditi soudním usnesením podle § 235 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1935, R I 1554/34.)

P r v ý s o u d nepřipustil rozšíření pokud se týče změnu žalobní žádosti z těchto důvodů: Soud nepovažuje rozšíření pokud se týče změnu žaloby za přípustné, poněvadž žaloba byla obmezena na útraty sporu a v obmezení žaloby, k němuž souhlas nebyl vyžádán, spatřuje soud zpětvzetí žaloby se vzdáním se žalobního nároku. **R e k u r s n í**